AVI M7 | AVI 9 ★

Zeemeerman

Rover Zee groeit op aan boord van een echt piratenschip, tussen stoere mannen met baarden! Zijn moeder was een zeemeermin. Ze verdween toen Rover nog een baby was. Zijn vader is de befaamde Bonk Zee, kapitein van 'De Kannibaal'. Ook aan hem heeft Rover niets. Kapitein Bonk lijdt aan goudkoorts! Hij denkt alleen aan schatten. Hij reist de wereld rond op zoek naar rijkdom. En Rover volgt. Maar de grootste schat ligt elders dan verwacht.

BiB-BoX ★

bingel

Haal meer uit dit boek!
Ga snel naar bingel.be.

www.vanin.be

VAN IN
a Sanoma company

Zeemeerman

Kim Crabeels en Suzan Vanlerberghe

BiB-BoX ★
ook op bingel

1.

Mijn vader is een rover, een rover van de zee.
Dat maakt van mij een piraat, maar daar zit ik zo niet mee.
Ik ben niet kwaad van inborst, ik dood zelfs nooit een vis.
Dat komt omdat mijn moeder
een échte meermin is!

Elke nieuwe dag begin ik met een lied. Ik zuig de zeelucht in mijn longen en zing uit volle kippenborst. Ik zorg voor mezelf zoals een moeder dat zou doen. Ik schrob mijn tanden en mijn nagels. Ik vang de vlooien in mijn haren en gooi ze overboord. De vissen springen op uit het water. Ze happen naar hun ontbijt. *'Morgen, Rover!'* Ze zwaaien me gedag en ik zwaai vrolijk terug. *'Morgen, vissen!'*
Eens om de drie dagen trek ik schoon ondergoed aan, verse kleren, droge lederen laarzen. Mijn piratenhoed trek ik schuin over mijn voorhoofd. Ik doop mijn vingers in de zwarte olie en teken stoppels op mijn wangen en mijn kin. Zo lijkt het alsof ik ook een baard heb, net als alle andere mannen op dit schip.
Onze mannenschuit vaart onder de piratenvlag: een doodskop met puntige tanden. Onze kapitein is de befaamde Bonk Zee, schattenjager in bloed en botten, en mijn vader bovendien. Mijn naam is Rover, Rover Zee.

2.

Zijn naam is Rover, Rover Zee.
Zijn pa heeft zijn smoel niet mee.
't Is klaar als boter bij de vis
dat zijn ma een viswijf is!

Elke ochtend zingen ook mijn vaders matrozen de slaap uit hun longen. Hun liedjes hoor ik liever niet. Als mijn scheepsmakkers hun bebaarde kelen openzetten, verstop ik me. Ik kruip in het kraaiennest. Dat is een soort van mandje hoog boven in de mast van het schip. Het is er ijskoud, maar dat stoort me niet. Ik wrijf me warm, prop balletjes van bijenwas in mijn oren en zoek in het water naar gouden vissenstaarten.
Dat ze mijn vaders lelijke kop bezingen, doet me niets. Maar over mijn moeder kan ik geen slecht woord verdragen. Ze was mooi en goed. Dat weet ik wel zeker, ook al heb ik haar in geen jaren meer gezien. Een vloedgolf nam haar mee toen ik nog een klein Rovertje was, een uk niet groter dan een sardientje. Langzaam maar zeker vergeet ik hoe ze eruitzag. Ze is een vage vlek in mijn herinnering. Mijn vader Bonk rept met geen woord over haar. De piratenkapitein heeft altijd iets te doen: schepen aanvallen, schatten najagen en brandewijn stoken. En vooral wil hij eeuwige roem vergaren. De titel 'Rijkste Rover in de Geschiedenis der Piraterij' krijg je niet zomaar cadeau. *'Arrrrrrrr!'*

3.

Mijn vader was niet altijd zo bezeten door goud! Ooit betekende mijn moeder nog alles voor hem. Voor haar dook Bonk Zee de meest bijzondere schatten uit het water op: een ring van parelmoer en eentje van koraal. Het mooiste juweel schoof hij om mijn moeders vinger. Ze zoenden en trouwden op open zee.
Niet veel later kregen ze mij. Ze noemden me Rover, hun kleine Rovertje Zee. Ik was kaal als een parel en zacht als babybillen. Ik voelde me de belangrijkste schat aan boord van onze klipper. Die heette toen nog 'De Sirene', wat zoveel betekent als 'De Zeemeermin'.
We hadden alles, maar mijn vader wilde meer. Zijn piratenaard kwam bovendrijven. Bonk Zee raakte volledig in de ban van de schattenjacht. Zijn warmbloedige hart verkilde. Hij hoefde geen koraal en ook geen parelmoer meer. Bonk wilde goud, zuiver goud!
Zijn stoppen sloegen door. Het boegbeeld op de steven moest er als eerste aan geloven.
Het was een kopie van mijn beeldschone moeder met haren als uitwaaierend zeewier en schelpen voor haar zachte borsten.
'Haal dat boegbeeld weg! Een vrouw aan boord brengt ongeluk!'

4.

Kapitein Bonk droeg zijn klusjesman Timmer op om een nieuw boegbeeld te kerven uit een stuk drijfhout. *'Ayay, kap'tein! Maar wat mag het zijn?'* Daar was meteen het volgende probleem! 'De Sirene' had een nieuwe naam nodig. *'Het warme nest?'* probeerde mijn moeder voorzichtig. Maar de mannen aan boord overschreeuwden haar. Smid brulde: *'De vuurvreter!'* Maar mijn vader snoof misnoegd. Hij veegde Smids voorstel met één haal van tafel. *'Klinkt als een circuskunstje!'* Hij spuugde op de plankenvloer en gromde: *'Niets voor een beroemd piratenschip als dit!'* Smid liep vuurrood aan. Mijn vader knakte zijn vingers en keek naar Stuurman. Die kwam helaas met niets beters op de proppen dan *'De Titanic Twee.'* Ook dat voorstel kieperde mijn vader overboord. Bonk keek alsmaar woester uit zijn ene oog. Zijn andere, glazen oog trilde achter een vilten lapje. Bonks blik bleef rusten op Timmer, onze klusser. Die schraapte zenuwachtig zijn keel en stelde op zijn beurt *'De vliegende Hollander'* voor. Had die onnozele Timmer dan nog nooit van het gelijknamige spookschip gehoord? Mijn vader schudde zijn rood aangelopen hoofd tot zijn baard vol achtknopen zat: *'Het meest achterlijke voorstel tot nu toe!'*
Timmers houten kop draaide op volle toeren. Hij zweette splinters! Het leverde hem geen betere naam op.
'De Zinkende Hollander dan?' probeerde hij tevergeefs.

Mijn vader wilde hem kielhalen, als straf voor zijn domheid. Timmer kreeg een ijzeren tuig om zijn lijf. Hij werd aan een touw van stuurboord naar bakboord getrokken, dwars onder de romp van de klipper door! Toen Timmer weer boven water kwam, was hij groen als een smaragd.
Zeepokken en mosselen hadden zijn huid opengeschuurd. In zijn oren zaten algen, in zijn neusgaten zeepaardjes en tot overmaat van ramp had Timmer ook nog een kwal ingeslikt. Mijn vader gromde en wees naar Spook, de matroos die zo mager was dat je dwars door hem heen kon kijken. Spook bibberde alsof hij zelf een geest had gezien. Aarzelend stelde hij *'De Goudvis'* voor.
Mijn vader werd woedend en stampte een gat in het dek. Als straf kreeg Spook maar liefst tien emmers boordevol zeewater te drinken, met een rietje door zijn neus!
Ik was toen een baby, maar ik kan Spook tot op vandaag nog horen huilen. Ik weet ook nog hoe mijn moeder zachtjes snikte.
Mijn vaders gezicht stond op stormweer. De goudkoorts verhitte zijn gemoed. Zijn dreigende blik dwaalde naar de enige die nog niets had gezegd: de scheepskok. Onze scheepskok was ook toen al een stille jongen. Maar zijn uiterlijk deed iets anders vermoeden.
De kok was fors gebouwd. Zijn huid was zwart als veterdrop. Zijn ogen lichtten spierwit op in het donker. En zijn tanden, tja, die tanden ... Iedereen was een beetje bang van onze scheepskok, behalve ik, en mijn vader, natuurlijk.

Kapitein Bonk Zee zette een stap in zijn richting. Meteen kreeg de kok het benauwd. Hij probeerde de brok in zijn keel weg te slikken. Zijn bovenlip krulde omhoog en ontblootte een reeks scherpe, in punten geveilde tanden. Door dat messcherpe gebit stond onze scheepskok overal bekend als 'de Kannibaal'. Zijn faam was hem altijd zeker drie dagen vooruit. Zodra mijn vaders schuit ergens aanmeerde, liep de haven leeg.

'De Kannibaal is daar! Hij heeft zin in mensenvlees!'

In het echt was de Kannibaal helemaal geen menseneter! Hij at zelfs nooit een stukje vis. Hij voedde zich alleen met wieren, pitten, zaden en noten. Die puntige tanden dienden enkel om de kokosnoten mee te kraken!

'Spreek op, Kannibaal, welke scheepsnaam stel jij voor?' Oog in oog met de kapitein trok de Kannibaal bleek weg. *'Laatste kans'*, siste mijn vader traag en dreigend.

Hij wierp een snelle blik op de ra. De ra van een schip is de houten balk die dwars op de mast bevestigd is. Er zitten ringen op en daar steken dan weer touwen door. Onder de ra wordt het zeil gevoerd. De uiteinden steken ver boven het zeewater uit.

De scheepskok besefte wat zijn kapitein van plan was. Maar net daardoor bevroor hij ter plaatse van angst. Hij kreeg geen woord meer over de lippen.

Mijn vader bulderde een woest bevel: *'We ravallen hem!'* De Kannibaal kreeg een touw om zich heen. Het werd door één van de ringen aan het uiteinde van de ra getrokken.

Zo konden de andere matrozen hem omhoog hijsen. *'Hey! Hop! Hey! Hop!'* Daarboven was de Kannibaal een speelbal van de wind. *'Laat het touw vieren!'* Op bevel van hun kapitein lieten de matrozen het koord los. De Kannibaal raakte het water met een harde plons. Hij ging meermaals kopje onder. Vuurvissen sprongen op uit het water. Ze vormden gloeiende letters op het wateroppervlak. Het was een boodschap aan mijn vader: *'Wreedheid wreekt zich altijd!'*

Maar kapitein Bonk luisterde niet. Wel beval hij zijn mannen om de scheepskok weer omhoog te hijsen. Ze moesten hem net zo lang soppen tot hij zijn lesje had geleerd. Ik kon nog niet tellen, maar de Kannibaal viel wel zeker tien keer naar beneden. Pas na de elfde keer kreeg hij een nieuwe kans. Hij proestte het uit en piepte zijn voorstel: *'De Badeend?'*

De matrozen gniffelden eerst wat. Maar toen ook mijn vader luid begon te lachen, bulderden ze het uit. De zeilen stonden bol. De hele klipper schudde. Het tij keerde. Eindelijk werd de sfeer wat minder grimmig aan boord. Kapitein Bonk sloeg zijn scheepskok op de schouder en schaterde: *'Ik doop dit schip 'De Kannibaal', woesteling van het water, schrik van elke schat!'*

Hij liet flessen brandewijn aanrukken en doopte niet alleen de schuit, maar ook de levers van de matrozen. Ze wankelden op hun zeebenen. Mijn moeder keek hoofdschuddend toe. *'Lieverd'*, zei ze nog. Maar ze drong niet tot mijn vader door. Mijn moeder sprak een taal die mijn vader niet langer begreep.

5.

Timmer maakte het nieuwe boegbeeld af: een donkere, houten kannibaal. Datzelfde beeld hangt ook vandaag nog op onze steven. Het heeft een scheve trek om de mond. Timmer was al wat dronken toen hij begon te kerven. Maar het verschilt vooral van de echte Kannibaal door de kwade blik in de houten ogen.
Het boegbeeld moest andere schepen dan ook de schrik op het lijf jagen. *'De Kannibaal, woesteling van het water, schrik van elke schat!'*
Maar voor het zover was, werd er gelachen, gedronken en gevierd. Onze piratenschuit dobberde urenlang stuurloos op zee. Kapitein Bonk en zijn mannen zongen. Ze lalden en tierden tot diep in de nacht. Pas tegen de vroege ochtend sukkelden ze in slaap.
Ik lag in de armen van mijn moeder. Samen zagen we hoe de zon opdook uit het water en hoog aan de hemel rees. Mijn moeder zong. Haar lied lokte dolfijnen naar het schip. Die klepperden en zwaaiden met hun staarten.
De mannen snurkten luid. Ze sliepen hun roes uit en voelden niet eens hoe de zon op hun huiden brandde.
Ze werden pas wakker toen een griezelig hoge golf zich op hun suffe hoofden stortte als wel tien emmers water tegelijk.

6.

Toen de vloedgolf kwam, zat ik in het kraaiennest, hoog boven het dek van onze klipper. Mijn moeder leek te weten wat er kwam. Ze had haar hemd aan flarden gescheurd. Met de repen stof had ze mij boven aan de mast vastgegespt. Ik had geen idee van wat er gebeurde.
Maar ik herinner me nog de zachte lippen van mijn moeder. Ze kuste me vaarwel. Ze rook naar de zee en haar haren streelden me zacht. Het deinen van het schip wiegde mij in slaap. Ik weet niet hoe lang ik sliep. Maar ik werd gewekt door een school vuurvissen. Hun vinslagen klonken als gloeiende assen in het water. Ik keek nieuwsgierig om me heen. Mijn moeder zag ik niet. Ik was moederziel alleen daarboven.
Ik wreef het zeezout uit mijn ogen en staarde verwonderd over de blauwe diepte uit.
Voor de boeg van de Kannibaal lichtten de vuurvissen op. Ze spelden mijn naam in gloeiende letters. *'Rovertje! Rovertje Zee!'* Het was een spookachtig gezicht. Maar bang was ik niet. Ik hoopte maar dat het waar was wat de vissen zeiden: *'Ooit zal je me vinden.'*

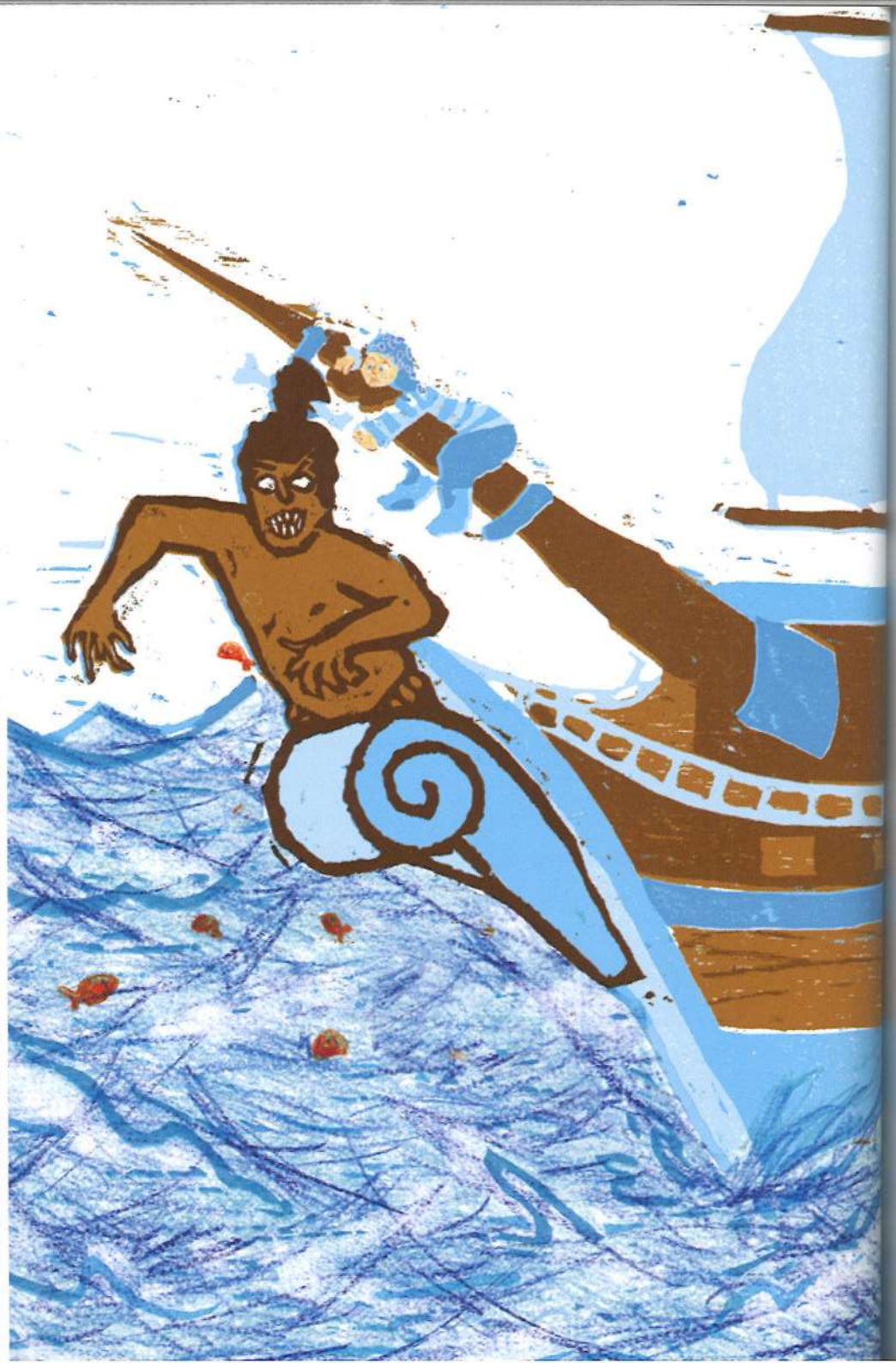

7.

Het zeewater kwam kolkend omhoog. Golven beukten tegen de flank van het schip. Ver onder mij zeurde de romp van onze klipper als een walvis met buikpijn. Daarna werd alles zwart.

Een metershoge vloedgolf sloeg gaten in de zeilen en spoelde het dek brandschoon. De mast kraakte. Het kraaiennest schudde hevig. Als bij wonder bleef het zitten waar het zat. En ik dus ook!

Alle scheepslieden, behalve Spook, wisten zich te redden. Ze klampten zich vast aan wat hun vingers grijpen konden. Ze knepen hun ogen dicht en beten de binnenkant van hun wangen aan flarden. Zo schreeuwden ze het tenminste niet uit. Echte zeebonken zijn niet bang. Maar tijdens die storm jankten ze allemaal als zeehondjes in nood. Ze kropen weg in hun kajuiten. Alleen mijn vader bleef aan dek.

Kapitein Bonk Zee was de stoerste aan boord. Hij werd geboren met een stevige baard en was meestal zo hard als de rotsen. Zijn blik was vurig en zijn moppen waren aangebrand. Hij hief zijn armen op en brulde naar de zee.

'Mij krijg je niet klein! Ik zal al je schatten vinden!'

8.

De Kannibaal haalde me na afloop uit het kraaiennest. Ik was tot op het bot verkleumd. Blauw ijswater stroomde door mijn hele lijf en mijn huid had een grijzige schijn. Ik voelde het bloed in mijn aderen bevriezen. Mijn hart was een diepgevroren stuk vlees en mijn lippen zaten stijf op elkaar. Hoe kon ik iemand vertellen dat ik mijn moeder kwijt was? De Kannibaal begreep me zonder woorden. Hij zag de tranen in mijn ogen. Ze vormden kristallen in mijn wimpers. Elke knipoog knisperde. Hij verwarmde mijn buitenkant met dekens en mijn binnenkant met warme kokosmelk en chocola. Hij bakte kokosrotsjes en voerde me mangopudding tot ik weer bloosde als een big. Ik groeide op in een mannenbastion, moederloos. Maar de Kannibaal bemoederde mij zo goed hij kon.

Het kraaiennest was kapotgeslagen door de storm. Niemand mocht er nog in. Nog voor ik goed en wel kon lopen, kroop ik al langs de trossen omhoog. Daarboven wilde ik zijn, dicht bij de hemel, dicht bij haar.

Mijn vader stond te brullen op het dek: *'Kom naar beneden en verman je!'* Ik negeerde hem en de Kannibaal stuurde hem wandelen.

De Kannibaal bouwde eigenhandig een grote schommel op het dek. In een mum van tijd stond ik weer beneden. Met zijn sterke armen duwde de Kannibaal me de lucht in.

Ik zwierde zo hoog dat mijn tenen de wolken raakten. Tussen stijgen en dalen in, zweefde ik een paar tellen gewichtloos door de lucht.

Ik zag waar het blauw van het water in het blauw van de hemel overging. Ik speurde de horizon af naar een teken van mijn moeder. Zo zag ik als eerste de glinsterende weerspiegeling van goud.

Ik wees opgewonden naar het water. Daar dacht ik mijn moeders gulden vissenstaart te zien. Eerst was mijn vader maar half geïnteresseerd. Maar Stuurman bracht ons piratenschip dichterbij. Hij keek door zijn verrekijker en begon al even opgewonden te dansen. Toen pas wilde ook mijn vader een kijkje nemen.

Helaas! Ik had geen zeemeerminnenstaart gezien. Wel was het de weerkaatsing van de zon op de gouden loop van een kanon.

Mijn vader snoof. Hij rook een ruim vol schatten. Hij scherpte zijn zwaard en draaide zijn snorpunten tot krullen. De titel 'Roemrijkste Rover in de Geschiedenis der Piraterij' lag plots binnen handbereik.

9.

Mijn vader en zijn mannen maakten zich breed. Ze gromden als zeeleeuwen. Met tegenzin stak de Kannibaal een bot in zijn haren. Hij veilde ook zijn tanden bij. Kapitein Bonk stond erop. Hij vond dat dat er angstaanjagend uitzag. De Kannibaal was per slot van rekening de mascotte van het schip. De andere piraten hadden zin in de rooftocht. Zij zongen stoere zeemansliederen. Maar naarmate we het andere schip naderden, klonken hun stemmen steeds stiller.
De spanning was te snijden. Ik verstopte me bang achter een kaplaars van mijn vader. Daar wachtte ik af. De Kannibaal dobberde tot op schietafstand. Geluiden als van een echte stad golfden ons tegemoet.
Mijn vaders mond viel open. Zelfs hij, de grote Bonk Zee, had nooit eerder zo'n reusachtig schip gezien! Het gevaarte doemde als een monster voor zijn ogen op.
De driemaster had een lengte van wel vijftig meter. Hij telde zo'n duizendzeshonderd meter aan zeilen. En de schittering die ik al van ver had gezien, kwam niet van één kanon, maar van een hele reeks. Maar liefst tachtig gouden lopen verblindden ons met hun glans!
Zonder Spook en zonder mijn moeder telde onze klipper slechts zes opvarenden. Zeker een honderdvoud van dat getal voer mee op de driemaster die voor ons lag.

Ik slikte en gluurde angstig over de rand van mijn vaders kaplaars. Ik kon soldaten zien, kanonniers, matrozen en bont geschminkte dames. Zij zagen ons ook. De vrouwen zwaaiden. Ze deden de mannen van mijn vader blozen.
We voeren een rondje rond het grote zeilschip. De flanken waren versierd om indruk te maken. Ik slikte.
Hiermee vergeleken was het boegbeeld van 'De Kannibaal' een lachertje. Honderden houten monsterhoofden staarden ons aan vanop het andere schip. De gruwelkoppen leken ons uit te lachen.
Stuurman las stotterend de scheepsnaam voor: '*De We-we-we We-we-wereldveroveraar*'. Het was een machtige titel.
Ik voelde me kleiner dan ooit. Zelfs mijn vader leek te krimpen. De Kannibaal leek plots niet meer dan een speelgoedscheepje.
Het pronkstuk van de driemaster was het spiegelstuk, de versierde vlakke achterkant van het schip.
In het hout waren zinkende schepen uitgewerkt.
Daartussen zag ik stoere zeebonken spartelen.
Het leek zelfs alsof ik hen kon horen. Ze huilden als baby's.
Aan de horizon was maar één ongehavend schip te zien.
Natuurlijk was het 'De Wereldveroveraar' zelf!

10.

Mijn vader wilde zich niet zo gauw gewonnen geven. Hij gaf Smid het bevel om een waarschuwingsschot te lossen. Ik dacht dat hij zijn verstand helemaal verloren was! Even later plonsde onze kanonskogel als een gekwetste zeemeeuw in het water. Het maakte weinig indruk. Op het andere dek hoorde ik zelfs iemand lachen. Mijn vader mompelde iets als '*enteren*'. Maar ook dat klonk weinig overtuigend. Iedereen aan boord van 'De Kannibaal' wist het. Deze 'Wereldveroveraar' was geen partij voor ons. Gelukkig voor ons had de kapitein van 'De Wereldveroveraar' geen zin in een gevecht. Hij had immers schatten genoeg. Hij had geen interesse in de buit van een kleine klipper als de onze. 'De Wereldveroveraar' lag al zo diep in het water, omdat zijn scheepsruim zwaar geladen was met kostbaarheden en schatten. Wel voelde de kapitein iets voor een feestje. Dus liet hij zijn loopbrug zakken. Die avond waren wij bij hem te gast. Mijn vader voelde zich vernederd. Maar hij was wijs en aanvaardde de uitnodiging. Toen we aan boord gingen, klapten enkele dames verrukt in hun handen. '*Jullie zijn echt de schattigste piraten die we ooit hebben gezien.*' Er klonken vele 'oooh's' en 'aaaah's' en ze gooiden ons zelfs gouden muntjes toe. Alsof wij een soort reizend circus waren. Ik raapte de munten op en hoopte vurig dat mijn vader zich koest zou houden.

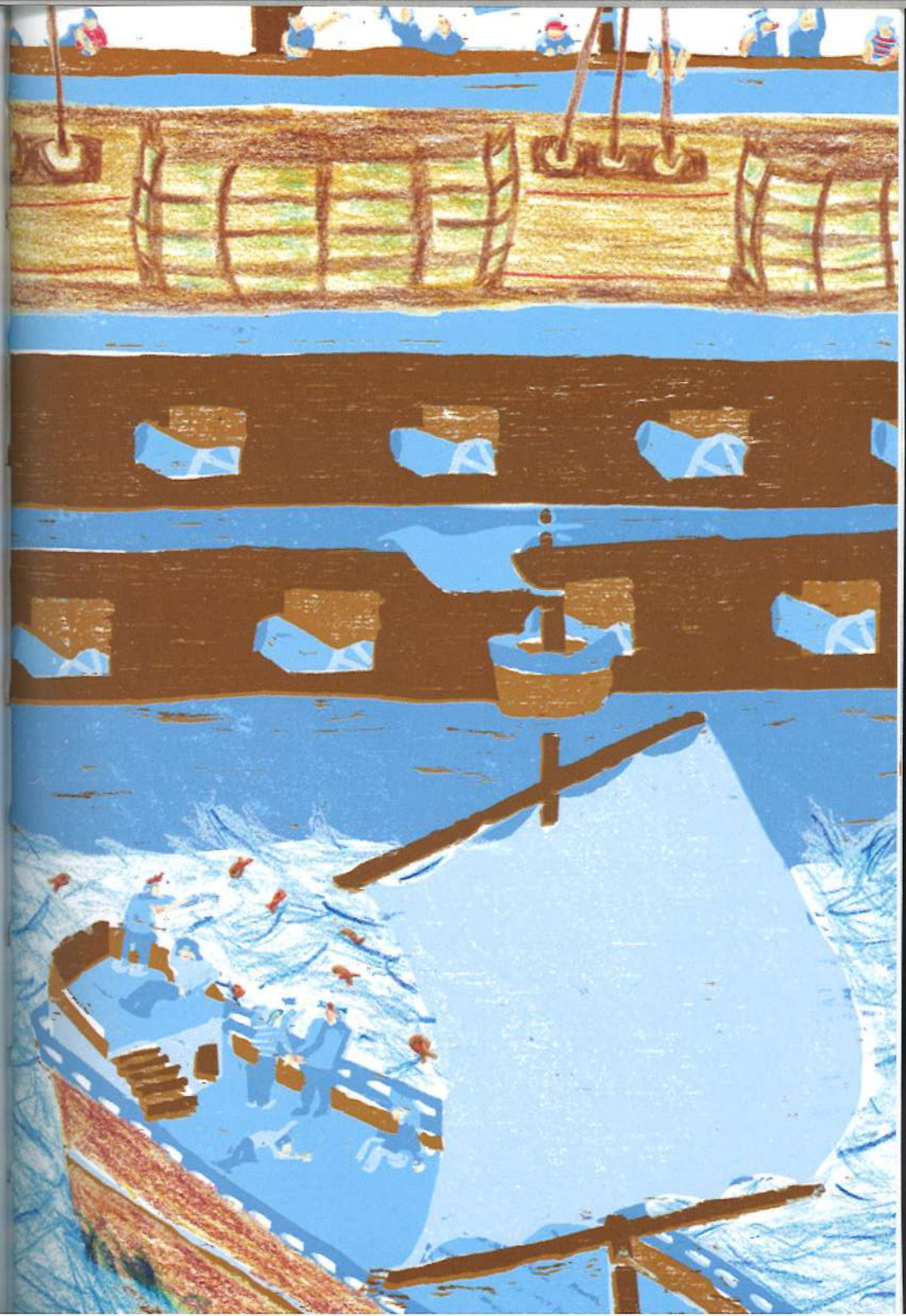

11.

Alles verliep voor één keer rustig. De kapitein van 'De Wereldveroveraar' had geen kwaad in de zin. De brandewijn maakte mijn vader zachter. Samen klonken ze op de schattenjacht. Ik raapte een zak vol gouden munten op het dek. Die mocht ik houden. Mijn vaders matrozen dansten met de vrouwen. En helemaal op het einde van de avond schonk de grote kapitein ons zelfs een schatkaart. Die zou ons de weg wijzen naar een gigantisch grote buit. Mijn vader aanvaardde het geschenk met een brede glimlach. Maar ik kende hem goed genoeg om te zien dat hij gekrenkt was. Terug aan boord van onze 'Kannibaal' keek hij zijn mannen één voor één doordringend aan. Zweet parelde in de baardharen op zijn bovenlip. Zijn ene oog trok zenuwachtig samen. Af en toe schoot zijn blik van ons naar het wateroppervlak en weer terug. *'Nooit ofte nimmer zal 'De Kannibaal' nog zo worden vernederd!'* Mijn vader sprak traag. Grommend zette hij een fles brandewijn aan zijn lippen en spoelde de schande met één slok weg. Daarna knikte hij vastberaden. Hij had een plan en dat zou lukken. Zijn geloofwaardigheid stond op het spel! Met zekere stappen beende hij naar de reling van het schip. Kapitein Bonk wilde het uiterlijk van een volbloed piraat vergaren. Eerder voeren we niet verder!

12.

Op dat moment bevoer de Kannibaal tropische wateren. Ze krioelden van het zeeleven. Octopussen in regenboogkleuren, zeepaardjes in alle maten, kwallen die oplichtten in het donker en mantaroggen met vleugelvinnen. Zelfs zingende bultruggen en zeeschildpadden zo groot als kleine eilandjes voelden zich thuis in het azuurblauwe water. Maar ondanks al die diepzeepracht zwommen er nooit mensen. In de onderwaterwereld waren gevaarlijke zeeroofdieren de baas. De witte menshaai was het meest beruchte monster onder hen. Mijn vader gooide een dode sprot over de reling. Nog voor het visje het zeewater raakte, hapte een makreelhaai hem weg.

De haai boorde zich als een torpedo door de lucht. Zijn kaken klapten op elkaar. Dat geluid bezorgde me kippenvel. Maar mijn vader knikte tevreden. Hij ging op zijn linkerbeen staan, daarna op zijn rechter. Zo wisselde hij nog een keer of acht af, voordat hij vastbesloten zijn rechterlaars uittrok. Die gooide hij het water in, onder de niet-begrijpende blikken van zijn matrozen. Ook nu klonk het klappen van grote kaken in de lucht.

Mijn vader riep de scheepskok bij zich. Hij fluisterde hem iets in het oor. Vliegensvlug schoot de Kannibaal naar zijn kombuis. De scheepskeuken is dat. Even later kwam de Kannibaal terug met in zijn handen een flesje barbecuesaus.

Ik keek mijn vader vragend aan. Hij negeerde mij volledig, stroopte zijn rechterbroekspijp op en ontblootte zijn harige rechterkuit. Die smeerde hij in met het bruine goedje.
Hij mompelde iets, meer tegen zichzelf dan tegen zijn makkers. *'Alleen een landrot heeft twee benen nodig. Een piraat heeft genoeg aan een haak! Arrrr!'* Hij zwierde zijn besmeurde rechterbeen over de reling van het schip. Het wachten kon beginnen. De Kannibaal week de hele tijd niet van mijn vaders zijde. Alleen hij wist wat mijn vader van plan was. Hoewel de Kannibaal zelf geen vis at, kon hij vis fileren als geen ander. Hij hanteerde het mes met de precisie van een dokter. Om die reden stelde mijn vader hem als scheepsarts aan, als chirurgijn.
De Kannibaal droeg Timmer op om al enkele schone lappen in repen te scheuren. Hij liet Stuurman emmers dampend heet water aandragen. Maar omdat het wachten zo lang duurde, koelden die keer op keer weer af.
De haaien hapten niet. Het werd nacht en het werd weer ochtend. De dag verstreek, het duister viel en weer een nieuwe morgen brak aan. Nog altijd had mijn vader twee benen.

13.

Het duurde Stuurman allemaal te lang. Hij verveelde zich. Mijn vaders goudkoorts had hem aangestoken. De nieuwe rooftocht kon voor hem niet snel genoeg beginnen. Vol ongeduld bestudeerde hij de schatkaart die de kapitein van 'De Wereldveroveraar' ons geschonken had. Hij draaide het perkament om en om in zijn handen. Hij bekeek de letters en geheime tekens van veraf en dichtbij. Het was hopeloos! Als deze schatkaart klopte, voer 'De Kannibaal' precies de verkeerde kant uit! Het schip voer zuidwaarts, terwijl de schat zich in het noorden leek te bevinden.
Stuurman zuchtte: *'Dat kost ons een eeuwigheid'*. Mijn vader hoorde de wanhoop in zijn stem. Hij trok zich aan de reling omhoog en draaide zich schuin naar Stuurman om. Slechts heel even keek hij weg van het wateroppervlak.
Daarbij stak niet zijn been, maar wel zijn rechterarm als lokaas boven de golven uit. Precies op dat moment doemde uit de diepte een monster op. Het was geen witte menshaai, wel een reusachtige, spierwitte orka met messcherpe tanden en rode, bloeddoorlopen ogen. De zeldzame albino lustte liever armen dan benen. Plotseling zag het beest zijn kans. Met open muil sprong hij op. Het geluid van zijn klappende kaken en van brekende mensenbotten sneed door merg en been. Toen de orka in de diepte verdween, nam hij mijn vaders rechterarm met zich mee.

Bloed bespatte de witte zeilen. Alle matrozen wankelden op hun benen. Maar kapitein Bonk juichte als een kind op de kermis. Voortaan zou hij eindelijk door het leven gaan als een echte piraat. Dat hij een arm miste in plaats van een been, vond hij niet eens zo erg. Mijn vader viel flauw met een brede grijns op zijn gezicht, recht in de armen van de Kannibaal.
De kok die ook scheepsarts was, bond zijn gapende wonde af en stelpte het bloeden. Smid schroeide het vlees dicht en verdween daarna naar de smidse. Daar smeedde hij mijn zak met gouden munten om tot een gulden haak voor mijn vader. Timmer schrobde het dek en waste de bebloede zeilen. Iedereen was druk in de weer toen Stuurman besloot om het roer om te gooien. Niemand stelde de koerswijziging in vraag. Want niemand wist dat Stuurman eigenlijk leed aan dyscartografie. Hij gooide windrichtingen door elkaar en las kaarten op hun kop.
Stuurman zette koers naar wat volgens hem de Noordzee was. In werkelijkheid stuurde hij 'De Kannibaal' in rechte lijn op het onheil af! Toen mijn vader zeven dagen later wakker werd, botste onze klipper op de woeste baren van de Nood-Zee!

14.

Vanaf dat moment verliep onze reis alleen nog traag en moeizaam. Op de Nood-Zee waren echt álle golven hoog en wild. IJsrotsen belemmerden de doortocht en onze zeilen stonden stijf bevroren. Ondanks de kou voelde ik mijn hart ontdooien. Ik was minder eenzaam dan voorheen. De vuurvissen speelden alsmaar vaker spelletjes met me. Ze zwommen voor de boeg uit en lichtten op in het ijsblauwe water. *'Je bent warm, Rover, nog warmer! Je komt alsmaar dichterbij!'*
De warmte die ik voelde, deed me zienderogen groeien. Ik werd langer, breder, sterker en ook slimmer: ik leerde mezelf lezen en schrijven en trok me zo vaak ik kon uit mijn vaders mannenwereld terug. Met een kaars, een afgesneden veer en een potje inkt verstopte ik me achter de vaten brandewijn in het ruim. In mijn logboek bracht ik verslag uit over mijn vaders rooftochten. Dat lag me beter dan er zelf aan deel te nemen. Als ik niet schreef, probeerde ik mijn moeder te schetsen alvorens haar beeld me helemaal ontglipte. Mijn tekeningen waren nooit zo mooi als zij. Ik schommelde nog regelmatig op het dek, zelfs toen ik daar al lang te groot voor was. Als mijn moeder ergens daarboven in de hemel was, wilde ik een glimp van haar opvangen. Misschien lukte het me wel, ergens in dat gewichtloze moment tussen stijgen en dalen in.

15.

Mijn moeder zag ik nooit, maar vuurvissen des te meer. Ook 's nachts vormden ze goudgele pijlen in het water. Stuurman zag ze ook en leek ze blindelings te volgen, alsmaar verder noordwaarts, alsmaar dieper de Nood-Zee in.

Ik hield hem in de gaten, hoe hij daar aan het roer stond. Hij staarde voor zich uit. Hij knipperde niet één keer met zijn ogen, alsof hij onder hypnose was.

Zijn grote lichaam wiegde zachtjes heen en weer. Het leek te dansen op de tonen van een betoverend lied.

Als ik mijn ogen sloot, hoorde ik de stemmen ook. Het waren geen vuurvissen. Wat ik hoorde, klonk als het gezang van zeemeerminnen. Ze neurieden liefjes. *'Welke schat wil de man die alles had?'*

De piraten bleven schattenjagen. Ze wierpen hun anker uit op elke plek die op de schatkaart met een kruisje stond aangegeven. Uit de diepzee visten ze de ene na de andere loodzware kist op. Blinkende munten, schitterende kroonjuwelen, glanzende edelstenen en kostbare archeologische vondsten vulden het scheepsruim van 'De Kannibaal'. Kapitein Bonk leek beter dan ooit op weg om de rijkste rover aller tijden te worden!

16.

Zijn vader is de rijkste,
de grootste van de zee.
Eerst waren ze met acht,
maar nu zijn ze nog met twee.
Het scheepsruim zit steeds voller.
Aan munten geen gebrek.
Maar een tekort aan liefde
nekt zelfs de grootste vrek!

Het lied van de meerminnen lijkt enkel tot mijn oren door te dringen. Het voorspelt de slechte afloop van mijn vaders schattenjacht. Maar Bonk Zee en zijn matrozen horen het niet. Zij stellen zich geen vragen. Ze zetten hun schattenjacht onverstoorbaar voort en ik waarschuw hen niet. Ergens voel ik dat de schat mij deze keer te beurt zal vallen. Maar dat weet ik natuurlijk niet zeker. Tot nu toe lijden we vooral grote verliezen. Het lijkt wel een aftelrijmpje zoals we hier op de Nood-Zee varen. Mijn vaders piraten sneuvelen één voor één.
Ik ben wel verdrietig, maar tegelijk voelen de wilde baren van de Nood-Zee als een thuis, meer dan welke haven ooit.

17.

Door de oliestrepen op mijn wangen prikken intussen de eerste echte baardharen. Mijn spieren zijn sterker geworden. Ze liggen als een wasbord over mijn ribben. Ook zonder veel te eten neem ik in lengte toe. Ik draag nieuwe, echte mannenkleren uit mijn vaders persoonlijke kledingkist, omdat ik zowat uit mijn oude plunje barstte. Ik schrik soms van mijn eigen spiegelbeeld in een zilveren beker. Zomaar opeens zie ik eruit als een echte stoere bonk! Het ziet ernaar uit dat ik langer dan de anderen kan teren op mijn reserves.
De piraten verslappen, terwijl ik alleen maar sterker word. Mijn ogen fonkelen. Die van mijn scheepsmakkers staan dof, zelfs wanneer ze weer eens een nieuwe schat ophalen. Ik spreek met krachtige stem. Als de anderen al eens iets zeggen, klagen ze alleen dat ze zullen sterven van de honger. Misschien is dat niet eens zo overdreven.
De Kannibaal, mijn enige echte vriend aan boord, stierf als eerste. Langzaam maar zeker raakten zijn voorraadkasten uitgeput. Voor de anderen deed de scheepskok wat van hem verwacht werd. Als het weer niet al te guur was, gooide hij zijn lijnen en netten uit en ving hij net genoeg vis om zijn scheepsmakkers te voeden. Maar voor zichzelf was hij veel strenger. Zaden en noten groeien niet op de ijsschotsen van de Nood-Zee. Maar ook toen er niets anders te eten was,

bleef de Kannibaal zijn principes trouw. Hij weigerde koppig alle voedsel dat ooit zelf een hartslag had.
Het gebrek aan vitamines deed zijn tandvlees zwellen en bloeden. Het was een griezelig gezicht. Hij wankelde op zijn benen, zelfs wanneer de klipper stil op het water lag. Hij was stijf over zijn hele lichaam en voelde zich misselijk. Maar hij klaagde nooit. Zijn donkere huid kleurde bleek. Hoewel hij de scheepsarts was, wisten wij meteen wat er met hem scheelde.
De Kannibaal leed aan een ziekte die al vele zeemannen het leven had gekost. Scorbut. Scheurbuik! Het tekort aan vitamine c maakte hem doodziek. Een sinaasappel of het sap van één citroen had hem kunnen redden.
Maar natuurlijk waren zulke tropische vruchten nergens in deze streek te vinden.
We gaven hem een zeemansgraf. Timmer spijkerde een doodskist in elkaar. Toen we die in zee lieten zakken, hing onze vlag halfstok. Uit respect voor onze makker aten we die dag geen hapje vis. Maar vader liet ons niet al te lang treuren: *'Alle hens aan dek en volle kracht vooruit! Rijk word je niet vanzelf!'*

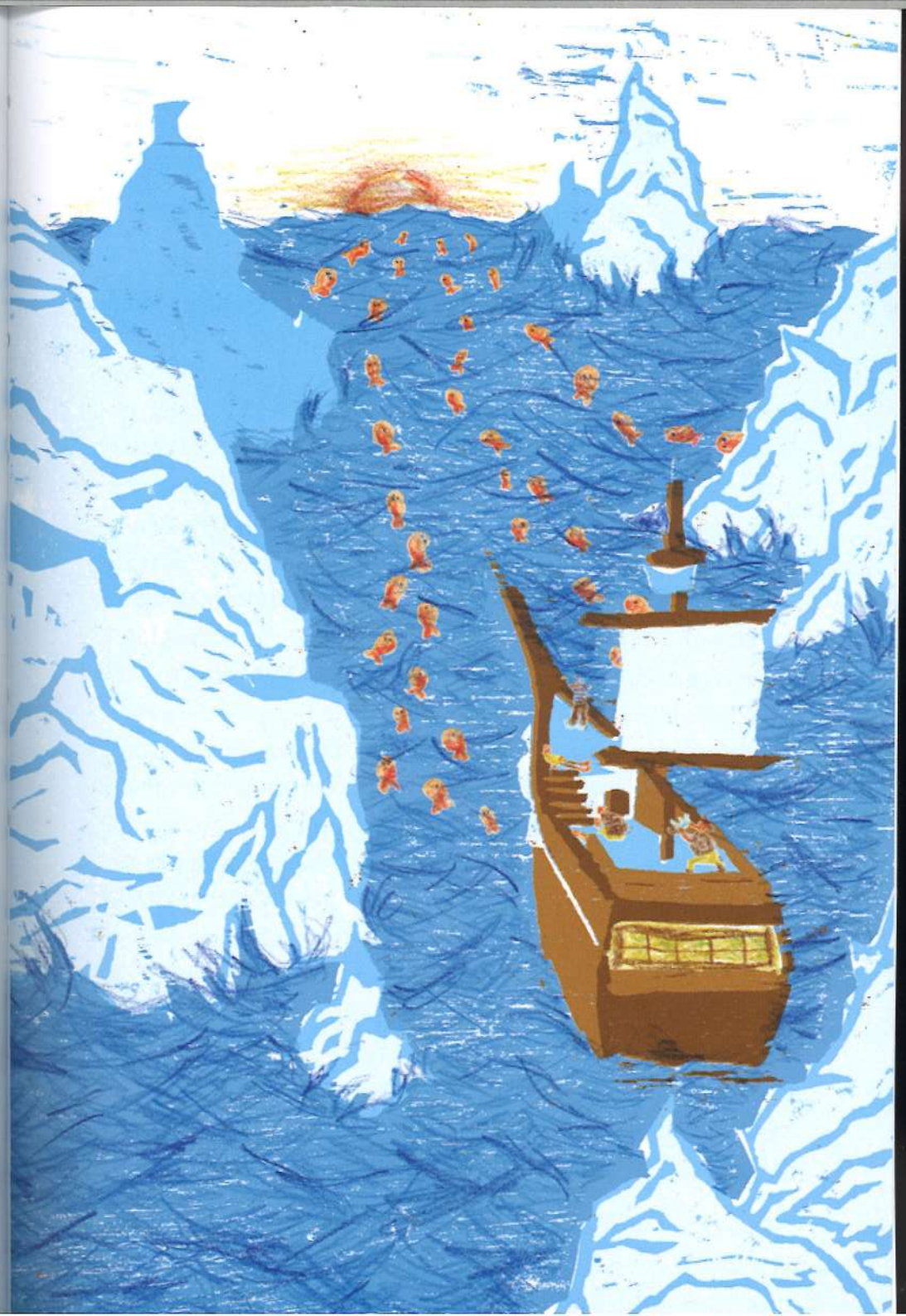

18.

De volgende die stierf, was Smid. Niemand stelde zich vragen toen hij rood aangelopen uit zijn smidse kwam wankelen. De smidse was de enige plek aan boord waar het tenminste nog een beetje warm was. Smids makkers geloofden hem van geen kant toen hij beweerde dat hij het ijzig koud had. Ze rolden zelfs wat geërgerd en jaloers met hun ogen: *'En wij dan?'* Maar Smid bleek niet te overdrijven. Hij was besmet met rode loop, een al even typische zeeziekte als de scheurbuik van de Kannibaal! Smids binnenste verkrampte. De koorts dreef hem tot waanzin. Hij stierf als een raaskallende gek met schuim op de lippen.
Er was geen tijd voor een waardig zeemansafscheid. Mijn vader, Timmer en Stuurman zaten met hun hoofden alweer bij de schattenjacht. Ze lieten Smid achter en zeilden er vliegensvlug vandoor, alsof de dood ook hen op de hielen zat. En zo was het heel precies, want kort daarna stierf Timmer! Hij kreeg een beet van een luis die net zo hongerig was als hij. Het kleine beestje besmette hem met de dodelijke vlektyfus. Timmer klaagde van hoofdpijn, van hoge koorts en stramme spieren. Rode vlekken likten zijn bleke huid als vlammen. Vlektyfus was bovendien razend besmettelijk! Mijn vader was onverbiddelijk. Hij besloot zijn trouwe Timmer achter te laten op een eenzame ijsschots. *'Dood hebben we ook niks aan de schat!'*

19.

De wind waait, de golven bruisen. Onze 'Kannibaal' nadert het meest noordelijke punt op de kaart. Daar zou die zogenaamde grote schat op ons liggen te wachten. Maar er is geen schat. Ik zie het al van ver! Het laatste kruisje op de schatkaart geeft het einde van de wereld aan. Varen we door, dan stort onze klipper in een eindeloze diepte,een reusachtige waterval die nergens ophoudt. Maar Stuurman ziet het niet. De gedachte aan die grote schat maakt zijn blik wazig. Hij stevent in rechte lijn op het ongeluk af! Ik besluit overboord te springen. Net op tijd! In mijn vlucht sleur ik mijn vader mee. Hij kan zich niet verweren. We landen in het ijswater, maar we hebben het niet koud. Samen kijken we hoe 'De Kannibaal' de dieperik in stort. De rijkdommen in het scheepsruim gaan verloren en met onze klipper verdwijnt ook Stuurman in het grote, zwarte niets. *'We hebben niks meer'*, snikt mijn vader. Ik schud mijn hoofd. *'Hadden we niet alles al?'* Dan gaan we kopje onder. Tot mijn grote verbazing kan ik ademen onder water. Wel honderd vuurvissen verlichten de wonderlijke onderwaterwereld. Een gouden stem roept onze namen. We gloeien als bij een warme haard. Mama lacht liefjes: *'Jullie hebben de schat gevonden'.* Papa krijgt een zoen, zodat hij niet naar lucht moet happen. Mij aait ze liefdevol over mijn hoofd. 'Jij, Rover, bent half meerman, en dat is meer man dan alle rovers bij elkaar.'

Over auteur Kim Crabeels

Kim Crabeels woont in de buurt van Leuven met haar man, haar drie kinderen en een heleboel huisdieren. Ze schrijft voor grote en kleine mensen. Maar kinderboeken maken, vindt ze het leukst van al. In een kinderboek kan alles. Aan fantasie zitten geen grenzen. Kims allereerste boek heette 'Magnus kan niet slapen' (Lannoo, 2013). Kim schreef het voor haar zoontje Magnus en zijn zusjes Finn en Lou. Maar al gauw werd 'Magnus' door veel meer kinderen gelezen. Tot in Korea toe! Intussen is er een hele reeks Magnusboeken, stuk voor stuk gek en vrolijk.
Andere mooie boeken van Kim zijn 'Mijn opa is een boom', 'Meneer Blobvis zoekt een liefje' en 'Mist in mijn hoofd'. En er is meer op komst!
Al Kims boeken, workshops en vertellingen vind je hier: www.kimcrabeels.be.
Heb je een vraag? Stuur Kim een mailtje: kim@overtekst.be.

Andere boeken van Kim in BiB-BoX:

- Groetjes uit Poesbekistan!
- De sage van de spookridder